

Lindsborgs-Posten

(THE LINDSBORG MAIL).
Published every Wednesday at
Lindsborg, McPherson County,
Kansas, by the Bethany Ptg. Co.

Presumerationspris: En dollar
per år förskottsbetalning.
Adressera:

LINDSBORGS-POSTEN,
Lindsborg, Kansas.
Entered at the postoffice at
Lindsborg, Kansas, as second
class matter, January 24, 1898.

Lindsborgs-Posten är den enda
svenska veckotidningen i Kansas.
Annonsörer förde ihågkomma
detta. Denna tidning sändes till
hvarje församling inom svensk-
lutherska Kansas-konferensen i
Missouri, Kansas, Colorado och
Texas.

ANNONSPRIS.
Per tum infördt en gång . . . 25c
" " " " fyra gånger . . . 17½
Annonskontrakt för 12 veckor
eller mer, per tum 15c
"Reading Notices", per rad . . . 10c

DANIEL NYSTRÖM,
Redaktör.
J. O. STROMQUIST,
Manager.

"Att tänka fritt är stort,
men tänka rätt är större."

I det hela taget ha dagtidning-
ar och många veckotidningar
under senare tiden låtit inhem-
ska politiska och allmänna nyhe-
ter frängas undan för att bereda
så mycket utrymme som möjligt
åt meddelande rörande det eu-
ropeiska kriget. Det är väl icke
så underligt heller, ty den närva-
rande generationen har ej bevit-
nat något närmelsevis lik det,
som nu pågår. Vi minnas det
spansk-amerikanska kriget, det
rysk-japanska och så har det va-
rit långvariga oroligheter i Mexi-
co. Men intet af allt detta kan
jämföras med det, som nu pågår.
Med mera spändt intresse följes
det europeiska kriget än något af
de föregående. Det har nog al-
drig varit något krig som väckt
så mycket uppeende i världen
som just detta. Många olika om-
dömen fällas, domar uttalas i vis
och myndig ton, många anta-
ganden göras och profetior om
hur det kommer att blifva utsä-
gas. Men om vi låta de första
känslorna lägga sig, som krigs-
nyheterna framkallat, och lugnt
och sansadt fråga oss själva: Veta
vi här i Amerika verkligen
hvad det är fråga om? hvad svar
skola vi gifva därpå? Veta vi
hvad de egentliga orsakerna till
detta krig äro? Det rieke och Ser-
bien, som började kriget, ha för-
svunnit för vår uppmärksamhet.
Allas ögon riktas mot Tyskland.
Förstå vi verkligen Tysklands lä-
ge härvidlag? Om vi gifva akt på
det skola vi finna, att nyhets-
meddelandena i allmänhet äro
ensidiga. I regel är tendensen i
dem emot Tyskland. Det är lätt
nog att förklara, ty de flesta ny-
hetskällorna som amerikanska
tidningar ha, äro engelska, äfven
om de befinnas vara i andra län-
der än England.

Tyskland förtjänar här med all
säkerhet mera sympati än det
får. Tyskland tvingades in i detta
krig och sedan början blef gjord
tillspetsade det sig så, att den ena
makten efter den andra drogs in.
Hvad vi sade i förliden veckas
nummer, hålla vi oss ännu vid:
striden i första hand gäller huru-
vida den slaviska eller teulanska
folkrasen skall vara den rådande.

Första början till detta krig ha
vi nog att söka hos den världiga
slaviska rasen, Ryssland, som
sköt den mindre slaviska rasen,
Serbien framför sig och sökte på
så sätt att dölja sig själf. Ryss-
land har länge drömt om att bli-
va den förnämsta världsmakten.
Det är också att märka, att Tysk-
land icke inlåtit sig i detta krig
på grund af vinningslystnad, icke
heller för kommersiella in-
tressens skull, utan för att hålla
stängten mot slaverna.

Någon fredskongress kunde det
icke bli fråga om, ty slaverna
skulle nog innte ha befattat sig
därmed.

Under det vi fälla våra omdö-
men böra vi också komma ihåg,
att i både religiöst och kulturellt
afseende har än hvilket annat
af de i striden indragna länderna
som helst? Där har religionsfri-
hetens värge stått; där hade den
allmänna skolundervisningen sin
egentliga början.

Egoismen och därmed sam-
manhängande själviska intres-
sen böra säkerligen skulden för
de flesta förvecklingarna både i
det enskilda och allmänna lifvet.

FÖR SÖNDAGEN.
(G. A. D.)
Job. 8: 26-30.

"Det har blifvit ditt fördärf, Is-
rael, att du har satt dig upp mot
mig som varit din hjälps." Hosea
13: 9.

Det var en olycksdag för det
maktiga Davideriket — det före-
nade Israel, då detsamma efter
Salomos död delade sig i tvänne
riken. Det olyckliga var också
detta, att bittra, obroderliga käns-
lor voro rådande. Men en större
olycka blef det för de tio slam-
marne, då deras konung ledde
dem bort från deras faders och
deras egen Gud. Det var en dys-
ter olycksdag, då konungen Je-
robeam pekande på tvänne guld-
kalvar sade till de tio stammarna:
"Nu må det vara nog med
edra fäder upp till Jerusalem.
Se, här är din Gud, o Israel, den
som har fört dig upp ur Egyptens
land" (1 Kon. 12: 28). Det var af
politiska skäl, som Jerobeam
gjorde detta. Han ville därmed
förebygga en möjlig återförening
med de andra stammarna, ifall Is-
rael skulle fortsätta att på samma
heliga rum som Juda tillbedja den
sanne Guden, som patriarkerna
och fäderna tillbedt. Så lossades
banden mellan detta folk och
dess Gud. Det är detta Herren
syftar på i de anförda orden:
"Det har blifvit ditt fördärf, Is-
rael, att du satt dig upp mot mig
som varit din hjälps."

Hela Israels återstående histo-
ria är ett kraftigt bevis på att i
denna skilsmässa från Gud var
anledningen till deras många o-
lyckor och sluttigen denna, den
svåraste af alla, att de tillintet-
gjordes såsom ett folk.

Detta är också ett varningsord
till alla folk och alla enskilda i
alla tider, att icke öfvergifva Gud,
ty det har olycka och fördärf
med sig.

Faran för en sådan olycka är
synnerligt stor, då en människa
börjar att upphöja timliga in-
tressen öfver allt annat. Det var så
denna olycka kom öfver Israel.
Vi människor låta oss också för-
ledas af den tanken, att Gud hvil-
ken stund som helst skall ögon-
blickligen öfverse med vårt trois
och väroljnad, då vi råka i lä-
gen, där ingen annan hjälp än
hans är tillräcklig. Men här säger
oss Herren att det blef Israels
fördärf — bestående olycka — att
det satte sig up mot honom, som
hade varit och kunde vara hans
hjälp. Guds långmodighet har en
gräns, och när människan af
världskärlek och olydnad mot
Herren låtit sig ledas öfver den
gränsen, då är det ute för henne
med den gudomliga hjälpen.

Ja, så låter det i gamla testa-
mentet. Det är gudomlig sträng-
het, inför hvilken människan
borde bäfva. Men vi lefva i nya
testamentets tid och ha lärt kän-
na den Jesus, som var så snar
att laga emot synderskan vid
hans fötter, bedregaren Sakkes
och sluttigen den mångfaldigt
brottslige rövaren på korset. Till
oss borde väl icke sådana rent af
skräckinjagande ord uttalas.

Men se, i sin framställning i
vår evangelii text har Jesus
själf öfverfört den allvarliga var-
ning för Gudsöfvergifvande, som
vi i korhet hänvisat till. De ord,
som Jesus i vårt evangelium ut-
talat, äro sådana att de borde
framkalla hos oss alla en helig
bäfvan vid tanken på att det är
möjligt, att Jesus, vår hjälp, blir
af oss öfvergifven, och att han då
skall säga till oss: "Jag går
bort." Vi lämnas då utan hjälp,
utan frälsning.

Här varnas vi då af Herren själf
för

Den stora olyckan.
I evangelii texten ger Herren
oss tydlig undervisning om, hvori
olyckan består, huru den af oss
föranledes och huru den kan för-
rebyggas.

1. Hvori den består.
Beskaffenheten af denna stora
olycka är tydligt skildrad med
dessa ord: "Jesus sade till dem:
Jag går bort, och I skolen söka
mig, och I skolen dö i eder synd.
Bil jag går kunnen I icke kom-
ma."

I detta uttryck: "Jag går bort,"
higger ett evigt afskedsuttryck.
Att han nu skulle gå bort ifrån
dem syftar på att han varit dem
nära. Han hade närmast sig dem
i egenskap af frälsare och i syf-
te att af dem blifva känd såsom
sådan. Men nu med detta "jag
går bort" lämnades de utan fräls-
sare för sin egen del.

Denne samme Jesus är ibland
oss genom sitt ord för att komma
i beröring med våra hjärtan och
gifva åt oss frälsningen. Det
känns tryggt äfven för den tank-
löse och likgiltige att så är. Men
se här möjligheten att blifva
lämnad utan frälsare. Det är o-
lycka.

Vi, som tro på treenigheten,

han
den
samt
enli
sa g
samt
hva
tala
gör
min
ja,
nå
det.
Den
Fad
räcl
sket
vort
öfve
na t
tryc
män
"I
len
kun
sa t
hela
släc
ken
möt
mot
kan
rop
Jest
det
det
förs
M
sin
gen
"Dit
ma,
fräd
sist.
djur
ress
tide
him
Men
till
St
skan
mist
vid
män
ställ
går
syn
den
gen,
med
stär
S
är-
utai
någ
den
"uta
den,
hot
och
från
lyck
2.
O
oly
väll
sä
tryc
förm
att
N
na
ska
för
kor,
ja a
öfve
Frä
sko
till
2: 4
K
ska
rem
kan
vill
H
nin
led
han
V
allt
ger
är i
Det
Jes
ant
med
äre
ke
son
afst
är
sig
dra
niss
den
den
hjä
sto
H
otr
kät
del
för
rad
gas
rad
böt
kel
niss
ick
F
oft